

Jesús ens ensenya a ser "impertinents" en la pregària

Dv, 12/10/2018 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Hem de ser valents quan demanem alguna cosa al Senyor: ho ha dit aquest matí el Papa en l'homilia a Casa Santa Marta Déu és l'amic que ens pot donar el que necessitem. I ha posat l'exemple d'un home, conegut d'ell, que ha demanat amb insistència i ho ha obtingut

És el fragment de l'Evangeli d'avui el centre de l'homilia del papa Francesc a la Missa aquest matí a Casa Santa Marta. I el tema que tracta és el de la pregària, com nosaltres hem de pregar. Jesús explica als deixebles com un home que, a mitjanit, truca a la casa d'un amic per demanar-li quelcom per menjar. I l'amic respon que no és el moment oportú, que ja està al llit, però malgrat això s'aixeca i li dona el que demana.

Pregar amb coratge i sense cansar-se

El Papa Francesc subratlla tres elements: un home que necessita, un amic, i una mica de pa És una visita sorpresa de l'amic necessitat i la seva és una petició insistent perquè té confiança en l'amic que té el que necessita. Prega amb "impertinència" i, d'aquesta manera, diu Francesc, el Senyor ens vol ensenyar com es prega:

Es prega amb valentia, perquè quan preguem tenim una necessitat, normalment una necessitat. Un amic és Déu: és un amic ric que té pa, té el que necessitem. Com si Jesús digués: "En la pregària sigueu impertinents. No us canseu ". Però no cansar-se de què? De demanar "Demaneu i se us donarà".

La pregària no és una vareta màgica

No obstant continua el Papa, "la pregària no és com una vareta màgica", no es que a penes nosaltres demanem ja ho obtenim. No es tracta de dir dos "Parenostres" i després ja deixar-ho córrer:

La pregària és un treball, un treball que ens demana, voluntat, ens demana constància, ens demana estar convençuts, sense vergonya. Per què? Perquè jo estic tocant a la porta del meu amic. Déu és amic i, amb un amic, jo puc fer-ho. Una pregària constant i impertinent. Pensem en Santa Mònica, per exemple, quants anys ha pregat així, fins i tot amb llàgrimes, per a la conversió del seu fill. El Senyor finalment ha obert la porta.

Lluitar amb el Senyor per aconseguir-ho

I Francesc exposa un altre exemple explicant un fet del que ell n'està segur, succeït a Buenos Aires: un home, un operari, tenia una filla a punt de morir, els metges no havien donat cap esperança i ell ha viatjat 70 quilòmetres per pujar al

Santuari de la Mare de Déu de Luján. I 'hi va arribar quan ja era nit i el Santuari estava tancat, però ell va pregar a fora tota la nit implorant a la Mare de Déu: ' Jo vull la meva filla, jo vull la meva filla .Tu pots donar-me-la. 'I al matí següent, quan va tornar a l'hospital va trobar a la seva dona que li va dir: "Saps, els metges ja van portar-la per fer una altra prova, no s'expliquen per què s'ha despertat i ha demanat menjar, i no te res, està bé, està fora de perill" Aquest home, conclou Francesc, sabia com es prega.

Els crits dels nens que finalment neixen

El Papa ens convida a pensar també en els nens capritxos quan volen una cosa i criden i ploren dient: " vull! vull! "I, finalment, els pares cedeixen. Però alguns poden preguntar-se: però Déu no s'enfadarà si ho faig així? I 'Jesús mateix, afirma el Papa, que ja preveient això ens ha dit:' Si vosaltres, que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui li demanen '

És un amic: dona sempre el bé. Dona en escriu: jo demano resoldre aquest problema i ho soluciona i també et dona l'Esperit Sant. De més a més. Pensem una mica: com preguem? Com un papagai? Prego realment amb la necessitat en el cor? Lluito amb Déu en la pregària perquè em doni el que necessito si és just? Aprenem d'aquest passatge de l'Evangeli com pregar.

Traducció de Pere Prat Serra